

Ariadna Puig
2011-2012

El
vestit
dins
la
història

Índex

Quin concepte tenim de la moda?.....	6
--------------------------------------	---

LA RELACIÓ DE L'ART A LA MODA.....	8
------------------------------------	---

L'evolució de la moda des del s. XVII al s. XXI

Segle XVIII

LA MODA ROCOCÓ	9
VESTITS DE NÚVIA ROCOCÓ.....	11
EL COSSET I EL GUARDAINFANTS.....	11
ESTÈTICA DEL ARTIFICI I EL RETORN A LA NATURALESIA.....	12
TEMPS REVOLUCIONARI.....	13

SEGLE XIX

ESTIL IMPERIAL.....	14
VESTITS DE NÚVIA D'ESTIL IMPERIAL.....	16
ESTIL ROMÀNTIC.....	17
VESTITS DE NÚVIA ROMÀNTICS.....	19
L'ERA VICTORIANA.....	20
VESTIT DE NÚVIA VICTORIANS.....	22
EVOLUCIÓ DE LA ROBA INTERIOR.....	23
ELS INICIS DEL SISTEMA ACTUAL DE MODA.....	24

SEGLE XX

BELLE ÉPOQUE.....	26
LA MODA INDUSTRIAL.....	29
EXPANSIÓ DEL SECTOR DE LA MODA.....	29
PRIMERA GUERRA MUNDIAL.....	30
PERÍODE ENTRE GUERRES.....	31
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 20.....	33
EL FINAL DE LA PROSPERITAT DELS ANYS 20 I EL COMENÇAMENT DELS ANYS 30.....	34
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 30.....	36
LES INFLUÈNCIES DEL CINEMA DELS ESTATS UNITS.....	37
ALTA COSTURA A PARÍS.....	39
LA SEGONA GUERRA MUNDIAL.....	40
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 40.....	42
ELS ANYS CINQUANTA.....	43
New Look.....	43
La reaparició de Chanel.....	45
Existencialisme.....	46
De la costura a la confecció.....	46
REVOLUCIONS SOCIALS DELS ANYS 60.....	47
Moda Espacial.....	50
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 60.....	51
LA NATURALITAT DELS ANYS 70.....	52
Hippie.....	53
Disco.....	54
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 70.....	54
ELS RECORDATS ANYS 80.....	55
El punk.....	57

VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 80.....	57
ELS ANYS 90: UNA DÈCADA DISCRETA.....	58
<i>Grunge</i>	58
<i>Desconstruccionisme</i>	59
<i>Minimalisme</i>	59
VESTITS DE NÚVIA DELS ANYS 90.....	60

SEGLE XXI

INFLUÈNCIES DE LES CELEBRITIES.....	61
VINTAGE.....	62
LA MODA DE LA NOSTRA SOCIETAT.....	63

La creació de l'alta costura.....67

L'ALTA COSTURA A BARCELONA.....	70
---------------------------------	----

Figures emblemàtiques en el món de la moda.....73

PAUL POIRET.....	74
MADELEINE VIONNET.....	75
COCO CHANEL.....	76
ELSA SCHIAPARELLI.....	78
CRISTÓBAL BALENCIAGA.....	79
CHRISTIAN DIOR.....	81
YVES SAINT LAURENT.....	82
JEAN PAUL GAULTIER.....	83
JOHN GALLIANO.....	84
ALEXANDER MCQUEEN.....	87
JESÚS PEIRÓ.....	89

Entrevista a la casa de núvies Jesús Peiró.....	91
--	-----------

Creació d'una petita col·lecció de núvies

ANNEX 1

ANNEX 2

Conclusions.....	97
-------------------------	-----------

Agraïments.....	99
------------------------	-----------

Bibliografia.....	100
--------------------------	------------

Quin concepte tenim de la moda?

La moda és considerada una tendència que adopta una petita o gran part de la societat. Aquesta representa la societat del moment, a més identifica el període que es viu i ens acabar definint. A partir de la moda; englobant la manera de vestir, de parlar, de moure el cos, arriba a reflectir part del nostre interior.

Altres, creuen que la moda és un conjunt de tendències que tots comencem a imitar, però més que per gust és per sentir-nos integrats en la societat, fins arribar al punt de pensar que la moda només són trossos de tela ben tallats.

La moda són costums que marquen alguna època o llocs específics, relacionats amb el vestir i adornar, igual que els canvis econòmics, revolucions i altres fets històrics.

Per poder entendre la moda s'ha d'entendre a la perfecció el concepte de *tendència*; aquesta és un patró de comportament en un període determinat. Aplicat en el món de la moda és la manera de vestir segons l'època que vivim.

En aquest moment la moda és el que es considera actual, anteriorment les tendències perduraven més i no eren tan dinàmiques. Avui en dia la moda canvia en cada estació, cada any. Hi ha una fugacitat, interès pel canvi radical i la passió pel que és nou. Això, és degut a una societat inconformista, que sempre busca novetats i vol innovar. A aquí hi participen les grans empreses incitant la comercialització i enriquint-se ells. Tot el que és moda passa de moda i aquesta facilitat per no romandre, és el que defineix l'autèntica evolució.

A partir de la moda, podem trobar diferents estils de vida i comportaments que la gent adopta. Moltes vegades una manera de vestir, pot protegir o exposar el teu caràcter. Així que escollim la roba que més s'adapta a nosaltres. El vestir el podem dividir en tres finalitats:

- **Finalitat pràctica:** el seu objectiu és proporcionar comoditat.
- **Finalitat moral pública:** és un aspecte ètic de la moda, es tracta de que la roba estigui acord a la dignitat humana.
- **Finalitat estètica:** l'objectiu és la millora del aspecte del qui ho porta.

Dins de la moda trobem els diferents estils que escull cadascú, aquest estil tindrà unes característiques que es distingiran i caracteritzaran de la resta.

N'hi ha uns de determinats com el *clàssic*, *vintage*, *bohemi*, *casual*, *retro*, etc.

Tots aquests neixen a partir de les tendències pioneres del segle XX, tanmateix els estils es van actualitzant amb el pas del temps, encara que sempre hi haurà inspiració i influències de períodes anteriors. Llavors, serà quan intervingui el gust i caràcter del individu el que farà del seu estil un de diferent, i serà una expressió de tot el seu conjunt. Encara que es segueixi una moda, tothom té un estil propi i autèntic.

Després d'una extensa explicació dels conceptes fonamentals per poder desenvolupar correctament aquest treball, basat en l'evolució de la indumentària femenina des del s. XVIII, amb el recarregat rococó fins avui en dia, on hi ha una barreja de tots els períodes i transformacions que ha patit el vestit; a causa de les diferents etapes, positives o negatives, que ha anat vivint conjuntament amb la història.

Amb aquest projecte m'he proposat diversos objectius. Un d'ells és persuadir a aquells que pensen que la moda és simplement un "invent" comercial, per estar sotmès a una societat on regni la homogeneïtat i una relació de semblança entre tots, evitant la individualitat i sense poder expressar-se com un realment desitja, constatant que tots els sectors vinculats en la moda, a més de ser una de les principals fonts d'ingressos econòmics mundials, tenen a darrere una gran història que poques vegades està valorada com es mereix.

Un altre objectiu és poder analitzar detingudament l'evolució de la indumentària femenina des del s. XVIII fins l'actual, descobrir el perquè dels seus canvis i poder comparar i esbrinar si la moda està vinculada amb la societat que l'envolta; moment polític, econòmic i social. Entendre que la imatge és un dels sistemes de comunicació més importants, i que ha estat present des de fa molts segles entre nosaltres.

Així que, he decidit dur a terme aquest treball, per poder estudiar de manera minuciosa, el què hi ha darrere del concepte moda, i si veritablement aquest s'adapta a la idea prèvia que tenia abans de fer aquest projecte.

La relació de l'art a la moda

Gairebé sempre els humans han utilitzat l'art com a via per expressar les seves fantasies, pors, amors i exposar els seus sentiments. Tanmateix no es relacionava el concepte moda amb l'art, ja que es creia que eren unes activitats diferents, paral·leles, i poc vinculades entre elles, però la confecció d'un vestit pot arribar a ser una de les obres més creatives i elaborades que pot fer una persona.

A partir d'una obra d'art pots representar i expressar tot allò que està dins teu, tan sentiments com pensaments, és un concepte gairebé universal, però no passa al mateix quan ens referim a la moda. Per la majoria la moda és una manera de produir grans sumes de capital, fent que la societat es vesteixi igual o a través de la comercialització d'objectes.

L'art està estretament relacionat amb la qualitat i la passió amb la que l'artista treballa. Els de fora som capaços de percebre si l'obra ens transmet algun sentiment. La mateixa situació hi ha davant del fet social i cultural que representa la moda. Si un dissenyador és capaç de plasmar els seus sentiments o personalitat en un vestit, aquest marcarà tendència i està més endavant que els altres, havent així una qualitat i passió dedicada a la seva obra.

No hi ha diferència entre una obra pictòrica i un vestit d'alta costura, quan aquestes manifesten creativitat i reflecteixen el caràcter dels que les van fer. La moda és un art, que a través de la cultura examina les seves nocions de bellesa.

Un exemple de la vinculació entre la moda i l'art és que durant la dècada dels anys 20 la moda i l'art es van influenciar mútuament. Els dissenyadors s'ajuntaven amb els artistes, buscant noves fonts de inspiració. Les corrents artístiques del moment com el futurisme i el surrealisme van provocar un canvi radical a la moda.

L'evolució de la moda des del s. XVIII al segle XX

Segle XVIII

Just després de la mort de Lluís XIV i la coronació de Lluís XV, va néixer un nou estil anomenat rococó, considerat frívol i excessiu, avui en dia es considera un estil molt representatiu de la cultura francesa. A partir d'aquí van néixer dues tendències molt oposades entre elles, una, on es marcava una estètica artificiosa, és a dir poc natural i amb massa varietat. I l'altra volia transmetre el desig de tornar a la naturalesa.

La revolució francesa al 1789, va provocar un canvi i modernització de la societat en molts aspectes. Va causar una gran modificació en la indumentària: dels vestits adornats amb excessos propis del rococó a uns molt més senzills del neoclassicisme. Això va ser un fenomen únic en la moda i gran exemple del que la societat pot intervenir i influenciar en aquesta.

Característiques de la moda rococó

Es basava en l'elegància, el refinament i la decoració, es diferenciava del barroc pel refinament i la delicadesa. Hi havien diferents vestits típics d'aquest estil: **la robe volante** (vestit volant), el seu element principal era el cosset, tenia grans plecs des de les espatlles fins al terra, amb una voluminosa faldilla.

Robe Volante de perfil

Robe Volante darrera

I l'altre era **robe à la française** (roba a la francesa), els elements d'aquesta indumentària, utilitzada bàsicament en els moments de rigorosa etiqueta en la Cort, consistien en un vestit faldilla i una sobre faldilla i un pitet triangular que cobria el pit i l'estómac, amb una obertura frontal del vestit. Totes aquestes peces es duïen a sobre una cotilla que ajuda a donar forma a la silueta.

Robe à la française

Detall de la màniga de la robe à la française

Robe à la français

Aquests van ser els components bàsics, que anaven variant en detalls, entre dècada i dècada, fins la revolució francesa. Van ser de gran importància els teixits de seda, importats de Lyon, per l'estil rococó. A conseqüència, els teixits francesos es van emportar la reputació màxima, substituint als italians.

Però en el moment en què el rococó estableix un punt màxim, de cop l'aristocràcia es fixa en la moda de l'home comú, inspirat per la manera de vestir, més confortable i senzilla. Per exemple els abrics i les faldilles de la gent del poble van influenciar els vestits femenins de l'aristocràcia. Aquesta tendència a la simplicitat era gràcies als anglesos.

Vestits de núvia rococós

Per poder entendre els vestits de núvia en el període rococó, utilitzem un fotograma de la pel·lícula *Maria Antonieta*, de l'any 2006, on podem veure un vestit de núvia que s'adapta completament a les tendències del rococó, hi ha incorporat un enorme guardainfant, el qual aconsegueix aquesta amplada al vestit.

Fotograma de la pel·lícula *Maria Antonieta* del 2006

El cosset i el guardainfants

Durant el s. XVIII, la silueta de la dona es modelava, amb l'ajuda de la roba interior com el cosset i el guardainfant. Durant l'època del rococó, el cosset va deixar el pit parcialment descobert, així que després ja no comprimava tot els tors, només pujava el pit.

Dos tipus de cossets de l'època

Cosset amb un guardainfants adaptat

Estètica del artifici i el retorn a la naturalesa

L'estil rococó anava perdent importància. A la dècada del 1770, la peça més important consistia en una faldilla que s'estén pels costats amb l'ajuda d'un *guardainfants* i es feien pentinats alts per remarcar la bellesa del artifici.

Els pentinats d'aquell moment s'elaboraven minuciosament

Al incorporar el tema del retorn a la naturalesa, va haver un gran impuls al estil neoclàssic, basat en el culte antic (interès per Roma i Grècia), defensava la simplicitat, la comoditat i funcionalitat. Per exemple, s'optava per una camisa de gasa blanca, que es va donar a conèixer com la **chemise à la reine** . També va aparèixer la bata, peça llarga i oberta per davant, es caracteritza pels plecs plans que comencen al coll i que passen per tota l'esquena i acaben en la cua del vestit .

Chemise à la reine

La bata, nom adaptat a Espanya

Temps revolucionari

La revolució francesa, com ja he dit va provocar un gran canvi en la indumentària. Es va passar de l'exquisit material com la seda al senzill cotó. Va ser a causa de diferents factors: el fracàs de l'economia nacional, les classes no privilegiades contra els privilegiats i la manca d'aliments van produir la reducció dels luxes dels més rics. La silueta es va simplificar i la ostentació decorativa es va deixar de costat.

A més a més, la revolució va adoptar una manera de vestir com a propaganda ideològica i els revolucionaris van manifestar-se amb la roba de les classes baixes.

Es van posar els **sans culottes** (pantalons llargs) , una **carmagnole** (casaca), una gorra, una escarapel·la tricolor i uns socs.

Tanmateix no va haver un canvi radical a partir de la Revolució, ja que moltes dones seguien l'estil del Naturalisme fins evolucionar a l'estil neoclàssic.

En aquesta representació podem veure la indumentària femenina en el temps de revolucions.

Podem apreciar els sans culottes i la carmagnole, la gorra, l'escarapel·la tricolor.

Segle XIX

El impacte de la Revolució Industrial europea a la moda del S. XIX va ser molt important. Va afectar a la disponibilitat de peces, als preus, al disseny i a la accessibilitat. Es va generar una nova estructura social, on va tenir molt de protagonisme la gent de classe mitjana: els burgesos, els seus costums i actituds culturals, incloent la moda.

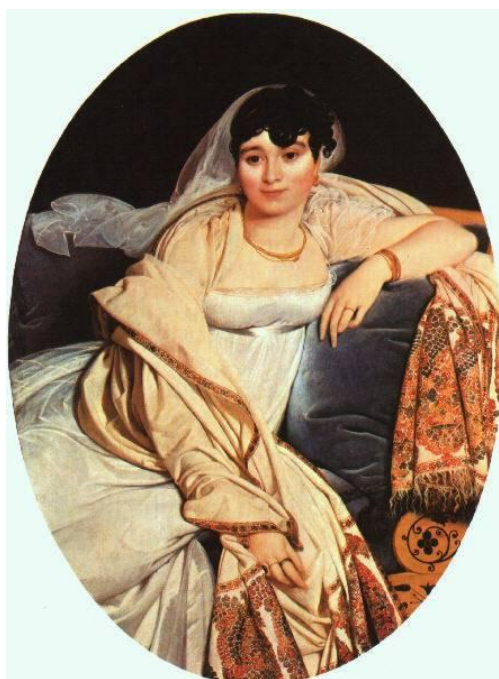
És a dir, que els valors de les classes mitjanes van donar forma a la moda del segle XIX, com ho va fer l'aristocràcia als segles anteriors. La creació dels grans magatzems al 1850 va proporcionar moltes propostes i tendències pel públic.

A mesura que anaven passant els anys l'alliberació del coset ja es considerava vulgar, així que a partir del 1830 es va tornar a introduir. Les faldilles es van ampliar amb la utilització de la crinolina, la roba tornava a tenir rigidesa i s'incorporaven estampats i ostentació.

L'estil Imperial

A causa del canvi viscut, la moda femenina va fer un gran gir, on s'alliberaven del període rococó, governat per la rigidesa i excés. Amb aquest estil es podien transmetre els nous principis democràtics de la República Francesa.

La peça clau era el *vestit camisa*, tenia una similitud a una camisa de roba interior. Era un gran contrast, comparat amb el segle anterior, on hi havia excés i artificialitat, durant el s. XIX es busca la **simplicitat**. El teixit bàsic era el cotó, també s'escollia la gasa i la mussolina. Els vestits solien porta unes grans transparències, una cintura alta i no hi havien fronziments. Poc a poc es va anar convertint en un estil neoclàssic, conegut com estil imperi. El icona d'aquesta època va ser Maria Antonieta.

Madame de Verninanc per J.Louis David

Madame Rivière per Dominique Ingres

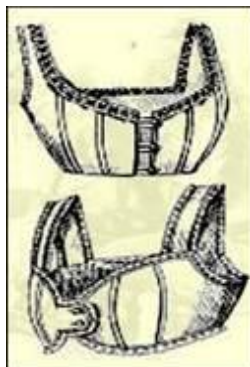
La principal funció era cobrir el cos, no modelar-lo. Tanmateix els hiverns eren molt freds i van introduir els xals de caixmir. Amb la influència anglesa van incorporar peces com el **bolero**. Aquestes peces exteriors estaven extretes d'uniformes napoleònics, que havien triat dissenys atrevits per augmentar i ressaltar el valor de les tropes.

Two stringsto her bow per John Pettie

Després de la coronació de Napoleó al 1804, va utilitzar la indumentària com a instrument polític. Degut a la decadència viscuda per les indústries de seda de França, el dictador va obligar que els homes i les dones vestissin seda en cerimònies formals.

Durant la primera dècada no va variar gaire l'estil, simplement es va escorçar l'allargada de la faldilla. I es va començar a utilitzar el **brassière**, és un prototip de sostén. I el retorn de seda, va augmentar la demanda de ornamentació ambientada en la fantasia i color.

Brassière del s. XIX

Vestits de núvia d'estil Imperial

Durant aquest període els vestits de núvia, l'estil neoclàssic posava de moda els teixits fins i fràgils i el gust pels colors blancs i de marfil.

Vestit de núvia amb vel

d'estil Imperial

de 1815

L'estil romàntic

Entre el 1820 i el 1850, el Romanticisme va dominar la moda, igual que els altres arts.

Va buscar una figura estreta, així que es van tornar a utilitzar cossets, la cintura alta del vestit es va col·locar a una posició més natural i còmoda. Pel que fa a les faldilles, s'utilitzaven les de forma acampanada y es van escorçar fins el turmells. Tanmateix la tendència més estranya de l'estil romàntic van ser les **mànigues de pernil** de l'espatlla fins el colze, eren amples amb forma a bombolla desinflatada, i es tornaven estreta fins el canell. Una altra característica van ser els escots, que es van tornar extremadament pronunciats.

Vestits del 1820, on s'utilitzaven les mànigues de pernil

Per compensar les voluminoses mànigues i els escots, utilitzaven xals. Els pentinats i els tocats van créixer, fent-lo més complexos, amb plomes, pedreria, flors, etc. Totes aquestes tendències estaven influïdes pel Romanticisme, on el prototip de dona era aquella delicada i melancòlica. On el color pàl·lid de la cara significava elegància i poder. Perdre la consciència sovint, era considerat atractiu.

Així que tota l'estètica igualitària i racional aconseguida després de la Revolució Francesa va desaparèixer, instal·lant un estil poètic. A partir de la literatura romàntica, molt popular en aquell moment, homes i dones tenien models emocionals als que imitar. Es pot argumentar que la preocupació per lo poètic es deu a la realitat i desaprovació de la industrialització.

A mesura que s'acostava el 1840, l'estil romàntic es va moderar, les mànigues tenien una proporció normal, els colors eren més conservadors i els grans pentinats van donar pas als rínxols que marcaven el rostre. Tanmateix la cintura s'anava reduint i les faldilles s'eixamplaven gràcies a la crinolina. Aquesta és una peça que es posa a sota la faldilla, per aconseguir una amplada extrema, s'utilitzaven uns anells de ferro col·locats horitzontalment, que permetia cert moviment i lleugeresa. La paleta de colors és molt més fosca on predominen els verds i el marrons.

Vestits dels anys 1840

La crinolina

S'evolucionava cap a la poc saludable silueta característica de l'era victoriana...

Vestits de núvia romàntics

Va ser durant aquest període quan es va desenvolupar la tendència dels tons blancs en els vestits de núvia i que perdurà fins avui en dia. També s'utilitzaven les crinolines i podem comprovar que les característiques dels vestits de núvia seguien les tendències establertes del moment, les mànigues de pernil, uns pronunciats escots i també veiem una ornamentació de motius florals.

Vestits de Núvia del 1840

L'era Victoriana

L'era Victoriana característica per la seva prosperitat, avenços científics i per l'escalada social de la classe mitjana, ens situem entre el 1837 i el 1901. Anteriorment la moda anava canviant amb un interval de deu anys, però durant el regnat de Victoria a Anglaterra, la moda femenina pateix transformacions cada any.

Al començament del seu regnat, les faldilles dels vestits, comencen a guanyar tela i tenien molt de volum, això impedia la comoditat de moure't lliurement. Es diferenciava, del s. XVIII, per diferents detalls, els barrets eren més petits i senzills, les mànigues s'enganxaven al cos i estaven lleugerament caigudes.

Vestits de l'any 1867

Aquesta època, va veure néixer l'alta costura per **Charles Frederick Worth**, va inaugurar la seva botiga a París, va ser un abans i un després per la moda, abans eren les clientes qui escollien teles, acabats, suggerien detalls i modificacions, etc. Gràcies a Worth va néixer el treball d'autor.

Vestit 1880 per Worth

Seguia la tendència de la crinolina, per el gust a l'amplada de les faldilles, fins que al 1870, va aparèixer el *polissó*. Aquest proporcionava gran volum per la part del darrera, deixant la davantera i els laterals completament plans. Estava format per uns anells metàl·lics col·locats horitzontalment, la tela que ho cobria, estava plena de diferents materials per donar més volum.

Polissons de l'any 1870

Vestits de finals de l'època victoriana 1880

Vestits de núvia victorians

Pel que fa al vestit de núvia hi havia lliure elecció del color, excloent el negre que simbolitzava el lucre i el vermell, relacionat amb la prostitució. En l'exemple més concret que trobem és el vestit de la Reina Victoria, que curiosament és molt simple per una reina en funcions, va ser una elecció pròpia de la reina, decidida a casar-se lliure d'excessos innecessaris. El seu vestit estava fet amb un setí blanc, no va utilitzar joies, només una garlanda de flors.

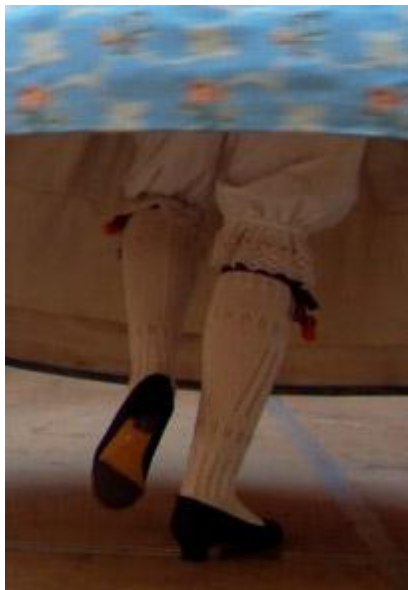

Reina Victoria, vestida de núvia l'any 1840

Evolució de la roba interior

Gràcies a l'evolució de la indústria a mitjans del s. XIX , la gent ja posseïa roba en abundància. I van sorgir diferents normes socials, una d'elles consistia en què la dona s'havia de canviar de vestimenta fins a set vegades al dia.

A més a més, es van crear diferents tipus de roba interior, segons l'ocasió trobem: les calces llargues, les camisoles i van aparèixer diferents peces interiors per ajustar-se als ràpids canvis de silueta com la crinolina, el polisson i el cosset.

Calces llargues

El cosset

Les camisoles

Els inicis del sistema actual de la moda

Durant el s. XIX el sector tèxtil i la seva indústria va rebre un creixement molt important a causa de la mecanització de l'estampació, millores en la maquinària de filatura i de teixir. La invenció del tint sintètic, va suposar un gran canvi en quan a paleta de colors en la indumentària.

A més a més, la maquinària de cosir va ser millorada i va aportar una gran qualitat en la confecció. Poc després, es va confeccionar peces de manera massiva i venent-les de manera econòmica al públic.

Mentre que es confeccionava roba masculina i femenina senzilla, va sorgir el mercat de l'Alta Costura (Haute Couture). El sastre anglès *Charles Frederik Worth* va establir les bases de l'alta costura. Va obrir la seva maison a París al 1857 i presentava la seva col·lecció cada temporada. Va ser el pioner en utilitzar noies en la presentació de les seves creacions.

Segle XX

Durant el S. XX la moda es va transformar de manera ràpida i radical. Anteriorment, estava dirigida a una minoria rica i en aquest període a totes les masses.

La Primera Guerra Mundial va fer trencar totes les estructures establertes pel s. XIX i la societat va voler progressar; va comportar diferents conseqüències : l'alliberació de la dona, en quan el rebuig del cosset i les activitats realitzades fóra de casa, això va causar la recerca de peces més funcionals.

La mecanització total de la indústria tèxtil va arribar després de la guerra, així que el consumidor es va beneficiar en la post-guerra, d'una indústria eficaç i avançada, capaç de produir roba assequible en grans quantitats.

Fins la Segona Guerra Mundial, el concepte de moda no estava assimilat per camperols i obrers, lluny de la vida burgesa on hi tenia un paper essencial.

Encara que les dues guerres mundials durant el s. XX van afectar al sector de la moda, l'alta costura va ser el principal motor que dirigia aquest món durant la primera meitat de segle.

No serà fins la dècada del seixanta, quan els forts canvis de la guerra facin tornar a néixer la il·lusió, amb l'ajuda d'una economia liberal i una evolució de les costums de l'Europa Occidental, es rebutjarà la divisió tradicional entre la alta societat i el món obrer.

Tot gràcies a conjunts de joves revolucionaris europeus que aspiren als beneficis del consum i aconseguen que les diferències socials es tornin més discretes.

Un dels factors més importants durant aquest segle a Europa, és la creació del prêt-à-porter, una línia de vestits entre l'alta costura i la confecció. A més, l'augment dels aranzels i dels preus de les matèries primes fan que les peces fetes a mà de l'alta costura tinguin un preu totalment inaccessible. Mentre que les tecnologies, cada cop més sofisticades, permetien fabricar un producte de bona qualitat i a preus assequibles, on hi ha una llibertat d'elecció molt més àmplia.

Així que el prêt-à-porter en només 30 anys va ser capaç de canviar tot l'ordre invariable del sector de la indumentària dels segles anteriors, ja que les peces de roba no es resumien a la classe social que la portava. Convertint la novetat, el que està en l'aire i l'arbitrarietat els factors essencials per la moda.

Actualment l'alta costura segueix sent un sector molt important en la indústria tèxtil, però la seva importància és semblant a la línia del prêt-à-porter.

Belle Époque

Va ser un període des de finals del S. XIX fins la primera Guerra Mundial, un moment daurat per les classes altes, es va reflectir en els ostentosos estils de vida i de vestir, està centrat bàsicament en la capital francesa, París.

Les arts de la moda, dels teixits, dels ornaments i tots els altres complements femenins, fan que París es converteixi en una important indústria de mà d'obra, deixant clar que tenen un gust refinat per lo elegant i pel què està ben fet. Però, no només es limita a crear, sinó a determinar els usos de les peces, els comportaments dels individus i per tant, les aparences tan tancades com la francesa d'aquell període. Vivint un dels períodes més pròspers de la seva història.

Les dones portaven robes opulentes i romàntiques, utilitzaven el cosset per aconseguir la silueta "S", aquesta marcava una figura estreta, pronunciant el pit i hi havia una protuberància en la part superior del darrera de la faldilla.

Llenceria cap a l'any 1900

Vestit característic de la Belle Époque

Els tons dels teixits generalment eren colors pàl·lids, els adorns eren plomes, volants, bordats, i sobretot els encaixos. En quan a la simplicitat de la roba masculina, feia destacar a les dones. Aquest manera de vestir era només apta pels de l'aristocràcia i els rics.

Fotografia del 1900

Hats from Exposition Universelle Paris

1900

Al 1900, França no estava preparada per comprendre que la innovació, l'art o qualsevol forma de creació, avancen mitjançant les revolucions que formaran les diferents avantguardes que apareixen en aquest segle. Només es necessitaven uns anys abans de la Primera Guerra Mundial, per inaugurar aquest nou estil.

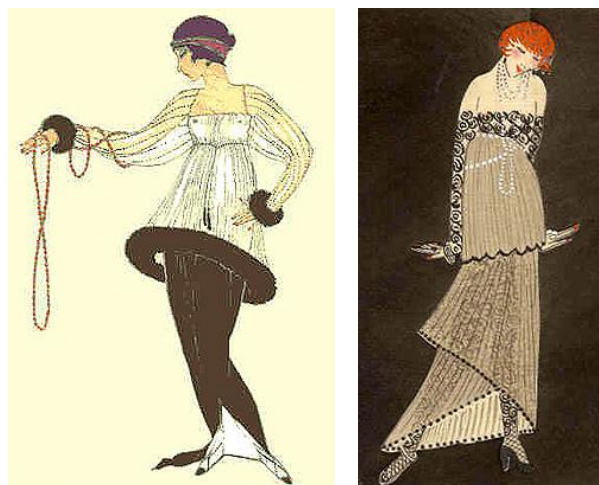
Tanmateix, la França republicana deixava expressar el talent dels seus creadors encara que fos desconfiada amb tot allò que li resultava estrany, no deixava d'absorbir tendències, convertint la ciutat en un punt de referència des del moment de la creació de l'alta costura.

Una de les primeres conseqüències d'aquest estil és la incorporació de peces sòbries i normalment ben fetes , exposades en els mostradors dels grans magatzems, familiaritzant a dones que vestien de manera recarregada a minimitzar-ho a una sola peça de roba, ningú s'atrevia a anomenar-la pràctica però, que resultava menys ornamental.

Avenue des Acacias, 1911

Paul Poiret, es va sumar en aquesta nova tendència, sent el primer en prescindir del cosset i permetent a la dona poder-se vestir sense ajuda, formant una silueta més àgil i més fluïda. La guerra va suposar una aturada d'una dècada, quan ja es va començar a jugar amb l'art i la sensibilitat moderna, així que la Belle Époque vivia les seves poques hores de vida.

Dissenys de Poiret

La moda industrial

La primera Guerra Mundial va provocar un accelerat canvi en la societat i cultura. Les dones van començar a dur una vida molt més activa, i la indumentària es va adaptar a aquests canvis socials.

Els preus van baixar, el cost de vida era més baix i el nombre de gent assalariada també s'acudien a grans magatzems a trobar roba de qualitat a bon preu.

Però la popularització dels preus de la màquina de cosir, l'accés a patrons de paper i la facilitat que hi havia per copiar noves modes va ajudar a que la moda es convertís en una cosa accessible per molts, el que abans era un privilegi.

La moda es va democratitzar tanmateix, París seguia marcant tendències.

Expansió del sector de la moda

Des de començaments de segle, gràcies als mitjans de comunicacions es van poder difondre les notícies relacionades amb la moda.

També la creació de revistes com **Vogue** (1842, Nova York) i la **Gazette du Bon Ton** (1912-1925, París), van utilitzar un nou sistema per informar a la gent sobre els avenços de la moda, on les il·lustracions eren la principal característica d'aquests mitjans. El número de revistes de moda va anar incrementant, fins que va ser una època anomenada **L'època daurada de la il·lustració de moda**.

A més a més, Poiret va ser el primer en utilitzar un catàleg de moda com a mitjà per ensenyar les seves obres als demés.

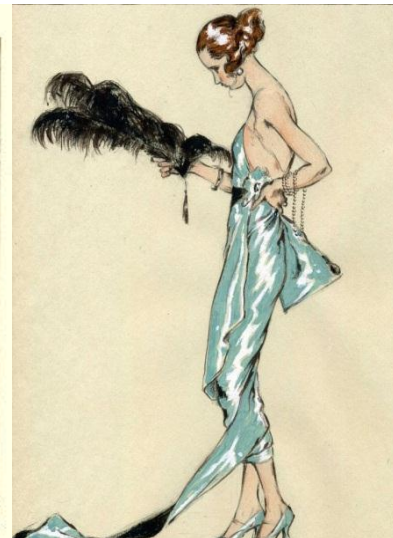
I quan el que més interessava era saber de noves tendències i innovacions en quant a dissenyadors i creacions, es viatjava a París.

Vogue 1927

Gazette du Bon Ton

Gazette du Bon Ton 1920

Primera Guerra Mundial

L'inici d'aquest període ,concretament del 1914 al 1918 va frenar de certa manera la indústria de la moda. A partir dels canvis que va comportar aquest succés, les dones van haver d'assumir les responsabilitats de que tenien anteriorment els homes en la societat i la indústria. Com a conseqüència les característiques de la roba van patir transformacions. Va haver una gran demanda de roba més senzilla, convertint-se el **vestit sastre** en una peça fonamental per una dona de l'època.

Va aparèixer la bata d'infermera i els pantalons de les noves empleades a les fàbriques d'armament, cap dona però, sap que tot aquests canvis derivaran a un nou comportament.

Durant la Primera Guerra Mundial tot comporta el domini de colors foscos. A partir del 1915 de manera natural les faldilles s'escurcen fins els turmells.

Great Central Railway, 1926

Luggage porters, 1916

Període d'entre guerres

Acabada la guerra, la moda moderna va governar la dècada del 1920. És característica per les línies senzilles, la renúncia a adorns excessius i l'alliberació de tot el que era antinatural.

Amb el terme **modernitat** rebutjaven el passat, buscaven el progrés i noves experiències. Pel que fa a la moda, es va tornar còmoda i funcional, oposada a la Belle Époque, marcant una clara ruptura amb la societat del s. XIX.

Es va passar del carruatge al automòbil, dels pentinats recarregats al cabell curt, dels vestits de cua als pixis fins els genolls, i finalment les dones abandonant el cosset. Fins i tot la moda femenina comença a jugar amb peces masculines. Aquest estil va rebre el nom de **look à la garçonne**.

L'**estil garçonne**, va ser una tendència impulsada per l'actriu de cine mut, **Louise Brook**, no acceptava marcar la cintura ni el pit, va ser molt aclamat en una exposició a París. Aquest consistia en un cabell curt, amb un barret ajustat. Les característiques dels vestits eren solts, de cintura baixa i la faldilla fins el genoll. Els colors solien ser molt neutres: blaus, negres, beis i grisos.

Louise Brook

Vestits del 1920

La simplicitat dels vestits es contrastava amb els adornaments decorats amb lluentons, una cinta amb plomes pel cabell i una gran quantitat d'accessoris. La roba interior es limitava a un sostenidor, unes mitges color carn i una camisola.

Pel que fa al maquillatge s'utilitzava barra de llavis color carmí, base blanca i coloret, les celles es depilaven formant una línia recta i els ulls s'accentuaven amb un traç fosc de Kohl (tipus de material que ja s'utilitzava a l'antiguitat, per enfosquir les parpelles i com a màscara de pestanyes).

Louise Brook

Es va incorporar el concepte **sportswear**, relacionat amb el temps d'oci, d'aire lliure i relax, com que s'implica una activitat física, així que la peça dedicada al esport entrarà en el armari masculí de classes socials molt privilegiades, aquest canvi farà evolucionar implícitament les aparences, evidentment d'aquesta llibertat s'aprofitarà la dona.

Així que va sorgir una gran demanda per les peces esportives. A més, a finals de la dècada del 1910, va incrementar la popularització del banyador, deixant més parts del cos al descobert i es va expandir la tendència de portar pantalons allà on la gent anava de vacances.

Durant els anys 20, les característiques dels vestits eren la seva simplicitat; com a conseqüència la importància de les sabates i complements van augmentar. Així que podem concloure que les tendències evolucionen mitjançant ruptures i es definiran a partir de rebutjos i no per eleccions

Durant els anys 20, van tenir un paper molt important les dones dissenyadores, com Chanel i Madeleine Vionnet. El paper de Chanel era d'estilista, que coneixia els medis de comunicació i **Vionnet** era una arquitecte de la moda. La caracteritza la seva manera de tallar les peces, amb un dibuix geomètric. Va inventar el **tall beis**, el **tall circular**, el **escot halter**, entre d'altres.

Gabrielle Chanel va ser essencial per l'evolució de la dona en la moda. Dissenyava peces simples, còmodes i molt **chics**, inspirades en la indumentària masculina.

Vestits de núvia dels anys 20

Pel que fa al desenvolupament del vestit de núvia, encara es poden percebre característiques del segle anterior, la utilització del blanc ja no és símbol de puresa sinó de riquesa. On podem veure les cames de les dones i ens alliberem totalment dels polissons, escollim peces rectes i lleugeres. Es van utilitzar en quan a vestits de núvia teixits com el vellut blanc i detalls fets d'ermeni i pèl de guineu, els tocats eren una part essencial per poder completar l'estètica del vestit.

Virginia Valli, núvia dels anys 20

Ruth Taylor, núvia dels anys 20

Núvia anys 20

El final de la prosperitat dels anys 20 i el començament dels anys 30

La eufòria, les ganes de canvi, de progressos van topar amb la depressió de l'any 1929 que va posar fi a la riquesa que va haver durant els anys 20. Aquesta crisi succeïda a Estats Units, va arribar a Europa. A París, ciutat dominant del sector de la moda, les classes mitjanes que la van resistir la crisi es van centrar en la confecció casera.

La moda vol conservar els èxits feministes anteriors, al mateix temps que es recupera la elegància refinada i molt relaxada. En aquesta dècada es torna a valorar el cos, donant-li al pit un paper important, la cintura torna a recuperar el seu lloc. Els cabells van tornar més llargs i amb uns lleugers rissos.

Moda dels anys 30

Vestits dels anys 30

Una època caracteritzada pel retorn dels vestits llargs per la nit, **Lanvin** els va saber sintonitzar molt bé durant aquesta època, amb gran refinament; entrellaçats, bordats, adorns en perles de harmonies florals, lleugeres i fresques, es van convertir en una de les característiques dels vestits de l'època.

*Lee Miller amb vestit de Lanvin
1932 per Vogue*

És un moment on es valora la naturalitat, l'harmonia i la senzillesa. Encara no es parla del prêt-à-porter. També s'ha de tenir en compte la influència que van causar els corrents artístics com el Surrealisme en aquest període.

Surrealisme

La moda va gaudir del moviment artístic del Surrealisme, nascut al 1924, on es jugava amb la fantasia i amb l'alteració de la realitat. Aquest moviment artístic volia desafiar la realitat, exposant el potencial creatiu del subconscient. Va influir en la decoració d'aparadors, en la fotografia i la publicitat.

La dissenyadora **Elsa Schiaparelli** va treballar aquest corrent i va assolir l'èxit amb una col·lecció de sueters treballant la tècnica del **trampantojo** (enganya l'ull).

També va ser influent en detalls de decoració de les peces: guants que tenien ungles pintades, bolsos que quan s'obrien sonava una melodia, etc.

El Surrealisme es va declinar per culpa de la Segona Guerra Mundial. Però, avui en dia segueix present en dissenyadors tan emblemàtics com Karl Lagerfeld.

Vestits de núvia dels anys 30

Referent als vestits de núvia la dècada dels anys 30 hi predominen el tall alt del vestit, els fermalls i els tocats al cabell. També les grans capes de tuls i sedes, els escots solien ser molt tancats i es pronunciaven poc.

Núvia anys 30

Paulette Godard, 1932

Vestit llarg, color maquillatge 1930

Duquessa de Windsor, vestida por Mainbocher

Las influencias del cinema d'Estats Units

La moda de Hollywood va tenir una influència determinant en el món de la moda, ja que el vestuari era una part essencial de la pel·lícula, així que s'invertien grans sumes de diners per la indumentària.

En un primer moment s'acudia a París, el suprem en quan a moda però, el problema era que la moda canviava ràpidament i els articles quedaven antiquats. Així que la relació de Hollywood amb el sector de la moda van augmentar, i van ser capaços de desenvolupar un estil original, afavorit i fotogràfic. Utilitzaven materials molt ostentosos com els lluentons, pells, mussolines. Poques vegades s'usaven robes estampades i els talls de les peces eren senzills encara que, aconseguïen marcar la figura de les actrius. Les característiques més importants d'aquest nou estil són: els drapejats, transparències, plomes, els escots profunds, etc.

Vestit de nit dels anys 30

Els icones a seguir durant els anys 30 van ser les actrius com **Greta Garbo** i **Marlene Dietrich**, dones d'espatlles amples, malucs estrets, altes i primes. Anteriorment el punt eròtic el trobàvem a les cames de les dones, en els anys trenta es va canviar per l'esquena, la qual era ressaltada amb grans escots. La dona estava envoltada d'encant, sensualitat i misteri.

Marlene Dietrich: estrella de Hollywood, reconeguda per la seva elegància i l'audàcia pels complements, grans tocats amb visera, estoles de pell , sabates bicolores, entre altres. Tots els seus vestits estaven fets a mida.

Marlene Dietrich

Greta Garbó: estrella de cinema contemporània i inconformista, convertida igual que Dietrich en un dels icones més emblemàtics de la moda. Les peces més característiques d'ella van ser els colls alts, els vestits de nit creats pel dissenyador de moda de Hollywood *Adrian*, i les gavardines amb cinturó. Utilitzava una moda atemporal, clàssica i funcional.

"Tenemos muchas cosas en el corazón y que nunca le contaremos a otra persona. Estás tú, tus gozos y sufrimientos privados y no los puedes revelar. Al contarlos te degradas, degradas tu interior" Greta Garbó

Greta Garbó

Alta costura a París

Centrats en l'apartat de indumentària de núvia podem destacar que durant aquesta dècada, apareix el nom de **Mainbocher**, primer creador americà instal·lat a París, caracteritzat per un gust sever, influenciat pel tall al bies de Vionnet; les seves creacions desprenen una elegància absoluta.

La duquessa de Windsor, es va fixar en els seus vestits i va demanar el primer vestit que serà reproduït en milers d'exemplars per tot el món, el seu vestit de núvia. Fet de crêpe blava setinat per així poder ressaltar el fermall que duia a conjunt amb el braçalet.

L'irlandès **Edward Molyneux**, va crear el vestit de núvia de la princesa Marina de Grècia, amb el qual va aconseguir un èxit immediat. Tenia un tall impecable, brodat de plata francesa. El tall del vestit era recta, les mànigues eren llargues i des del colze fins el canell eren bombades, tenia un estil medieval.

El romanticisme dels seus dissenys, marcats per vestits de tall sota el bust, escot quadrat i mànigues curtes i bombades, vestits decorats per virtuoses brodats i complements. També van caure al encant d'aquest vestits celebritats com Greta Garbo, Vivien Leigh, Margaret Leighton entre d'altres.

Princesa Marina de Grècia vestida per Molyneux

La Segona Guerra Mundial i la moda

Al 1939, la Segona Guerra Mundial va perjudicar greument la moda parisina, molts salons van haver de tancar i altres que continuaven oberts, no tenien materials per continuar, i la clientela no comprava.

La intenció dels alemanys era transferir tota la moda de París a Berlín o Viena. I entraven en vigor lleis que limitaven els subministraments de materials, i es necessitaven cupons per comprar raïó (un dels pocs materials disponibles). Durant aquest temps només es presentaven inconvenients, limitacions i problemes per crear i dissenyar noves peces.

A Anglaterra, es va demanar a **Incorporated Society of London Designers**, per dissenyar una gama de peces adaptades al que demanava la dictadura nazi. Aquests van escollir 32 peces diferents, i es van produir i expandir en massa.

Aquestes són algunes de les 32 peces adaptades al règim nazi.

Pel que fa a Estats-Units, va aprofitar la depressió que patia París per evolucionar la seva indústria de la moda, ja que en quant a qualitat i elegància superava París.

Tanmateix la moda americana es va caracteritzar, per la seva indumentària informal, els dissenyadors americans es van atrevir a ser més creatius , el principal objectiu era la bellesa funcional.

Harpers Bazaar 1947 per Toni Frissell

Model dels anys 40

Ja abans, durant la dècada dels anys 20; gràcies a la indústria competitiva, ben gestionada i innovadora en quan a tècniques de marketing, el ready-to-wear (prêt-à-porter) experimenta un desenvolupament important als Estats-Units.

Després de l'alliberació de París al 1944, la indústria de la moda va tornar ràpidament a l'activitat. Es van tornar a presentar col·leccions i nous dissenyadors com Pierre Balmain.

Vestits de núvia dels anys 40

Durant aquesta dècada, en els vestits de núvia va predominar la pedreria i els cossos brodats, juntament amb faldilles que marcaven les corbes. Els rams i els tocats es van simplificar en flors de tela.

Vestit de núvia, 1945

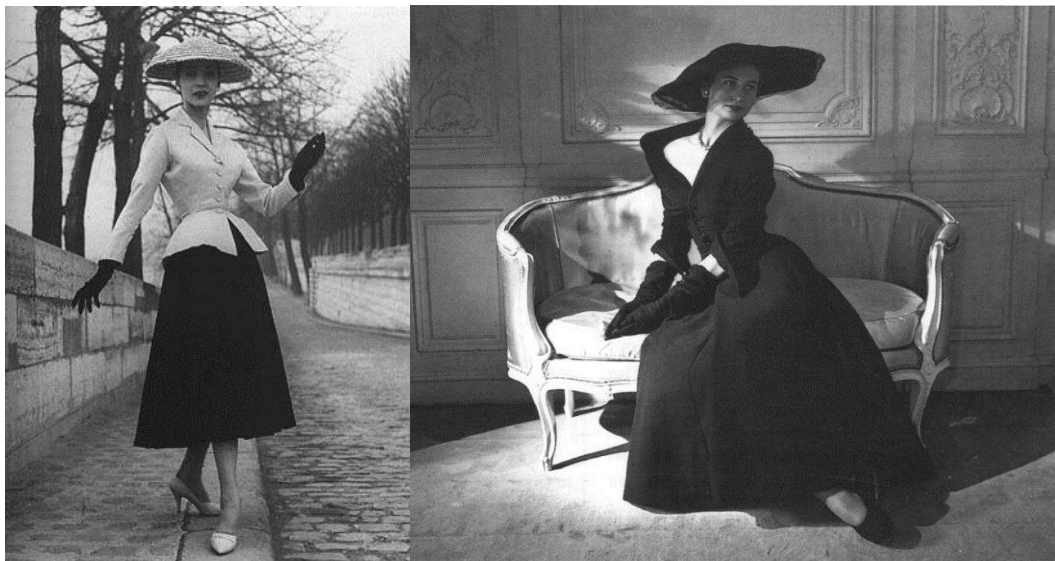
Vestit de núvia, 1945

Els anys cinquanta

New Look

El New Look és un estil de vestir relacionat amb el sastre Christian Dior. Dominaven les faldilles amples, cintures extremadament estretes i espatlles arrodonides. Al principi va ser escandalós però, l'estil va perdurà una dècada.

Al 1947, Dior va llançar aquesta col·lecció, va ser criticat degut a l'excés d'extravagància estant en un període de raonament. La silueta que marcava era de tall estret i utilitzava una rígida estructura interna. L'estil es va expandir per tot al món. Encara que el seu nom fos New Look, era una recuperació dels cossets, els amples malucs i les espatlles caigudes. A més a més també va treballar amb vestits de núvies i les característiques del New Look van influir durant tota la dècada.

Les quatre fotografies amb l'estil New Look de Dior

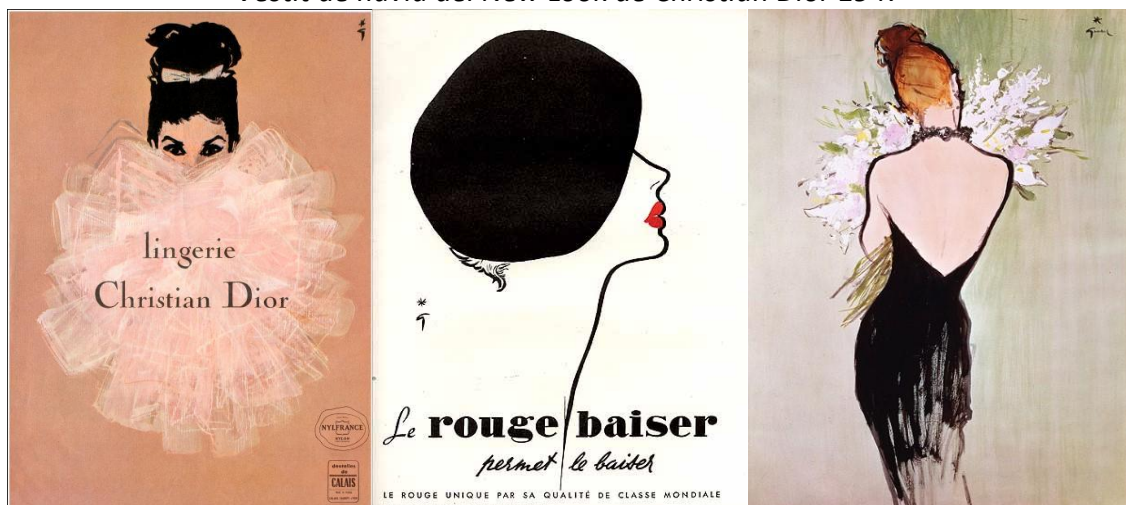

Un altre model del New Look

Vestit de núvia del New Look de Christian Dior 1947

René Gruau il·lustrador de Dior

La reaparició de Chanel

Durant la dècada dels cinquanta la silueta rellotge de sorra va decaure deixant pas a un estil més lineal.

Al 1954, Chanel va tornar al món de la moda, perquè considerava que hi havia poc respecte per la comoditat de la dona, per part de Dior. Al cap de poc, els seus vestits jaqueta, bruses combinades amb el forro de la jaqueta, joies de fantasia, *tweeds* de tacte suau, la bossa embuatada en forma de bandolera, la sabata de saló beix amb la punta negra, entre d'altres. Tot i això, no impedirà que Chanel segueixi creant els vestits de nit o de tub de gran senzillesa.

París va tornar a ser la capital de la moda, on no paraven de néixer nous dissenyadors, on es reunien grans entesos de moda i on es tornava a apreciar el valor de l'alta costura.

Sabata de saló beix-negre

Bossa embuatada en forma de bandolera

Tweeds de Chanel al 1962

Existencialisme

L'existencialisme o moviment *mod* és un moviment social que defenien persones que estaven en contra del materialisme i evidentment contra la moda. Va néixer al Regne-Unit a finals de la dècada dels 50. Però, aquesta actitud, va causar tant furor, que es va convertir en tendència.

Hi dominaven els jerseis molt amples, pantalons estrets, suèters de mig coll, cabells despentinats, etc. Les dones utilitzaven leotards i malles negres, amb ballarines i jerseis grans, també trenques i jerseis d'estil mariner. Els homes seguien un estil similar.

La roba de línies senzilles i desestructurades van ser importants per l'actitud dels existencialistes, ja que es busca l'austeritat i renúncia a les pretensions.

El dissenyador **Yves Saint Laurent**, treballava per Dior, i va recollir l'estil del carrer i el va portar a l'alta costura, i va haver d'abandonar el seu lloc de treball al mateix any.

De la costura a la confecció

La confecció en sí va tenir força durant la meitat del segle XIX però, realment l'àrbitre de la moda segueix sent l'alta costura. Així que seran necessàries un parell de guerres i els seus conseqüents canvis en la societat, perquè finalment a partir dels anys 50, es va produir el canvi més important en l'evolució del vestit. Les classes populars tindran accés per primera vegada a una elecció lliure i sensible als vestits concorde al moment.

Encara que la humil vida d'alguna part de les poblacions experimenta poca evolució i això, no anima a fer gaires experimentacions amb la indumentària. Fins que el dinamisme comercial dels grans magatzems propiciant el consum popular. Convertint la moda en un dels motors més potents del món.

A poc a poc, havent superat la complicada post-guerra a Europa, va haver una creixent taxa de natalitat, que va comportar noves músiques, costums i aparences que conduiran a la espontaneïtat d'aquella nova generació. Mentrestant, encara que no ho confessaven, la majoria de les grans cases de moda, en els anys seixanta posseiran una segona línia més industrial, menys Balenciaga i Chanel.

Per adaptar-se a les evolucions de les noves costums, marques van crear revistes que desentelaven i democratitzaven les noves tendències del consum. La revista **Elle** va néixer el 1945. En el número de febrer del 1955 publica diverses pàgines dedicades a les col·leccions d'estiu del prêt-à-porter. El mes d'agost del mateix any, va ser la prestigiosa **Vogue** la que dedica un número especial.

Durant els anys seixanta el prêt-à-porter va arribar al cim, on marcava les seves característiques, posseïen molts tipus d'article i de qualitat, ja que antigament la roba de confecció tenia poc valor i no estava ben acabada. Tanmateix, gràcies als avenços tecnològics i la cultura de masses; el prêt-à-porter va recobrar una gran importància al popularitzar la moda. Poc després, els dissenyadors de prêt-à-porter, com Sonia Rykiel

presentaven dues vegades l'any les seves col·leccions, basades en l'elegància i al mateix temps per la vida quotidiana. Podem concloure que el món de la moda ha canviat.

Revolucions socials als anys 60

Entre els 60 i els 70 la transformació de la moda va ser radical a Europa, a partir d'aquí s'acaba la tendència inequívoca i la moda única, i la supleix un sorgiment de diverses propostes indissociables que influiran en altres aspectes de la vida quotidiana.

Tanmateix al principi de la dècada encara hi havia grans influències de tendències dels anys 50, les peces marcaven la cintura, els estampats eren d'aire conservador, encara que tota la roba dels seixanta té encant ja que poc a poc trencava amb el model de bellesa i elegància de la dècada anterior. Aquesta ruptura es va explotar al màxim al acabar aquest període.

Era una època on la societat s'estava desenvolupant d'una manera molt ràpida, grans esdeveniments, al 69 l'home arriba a la lluna, revolucions estudiantils, la gent ja no es conformava amb el que estava establert anteriorment, i tenien molts medis per poder expressar-se, com per exemple la música, cinema i evidentment la moda també hi va contribuir, aportant diferents i atrevides emocions.

Els joves buscaven la manera de diferenciar la seva època de les anteriors, la manera més efectiva era exhibint el cos, quan en generacions anteriors no estava permès. Nous dissenyadors presentaven propostes amb escassa tela, volien transmetre el nou concepte del cos, la **consciència corporal**, són exemples les conegudes **minis**, banyadors que no tenien part superior, etc. Poc després del gran furor de l'exhibició, van arribar els pantalons a la moda femenina, encara que ja s'havien incorporat, gràcies a Chanel, només s'utilitzaven per estar per casa i la platja.

Conjunt publicat a la Vogue on es mostra el tall curt del vestit

Les emblemàtiques minis dels 60

Els texans, creats als Estats Units, com a peça perfecta per treballar, es va convertir en una peça totalment informal, i després de la Segona Guerra Mundial van ser acceptats com a peça informal femenina. La tendència dels pantalons va influir a l'alta costura, fins que es va presentar un vestit de nit, basat en un conjunt pantalons del dissenyador **Courrèges**, va eliminar el prejudici d'aquesta peça.

Referent a les noves creacions en general dins del món de la moda, van ser de gran ajuda els materials sintètics, i això obria camí a la tendència minimalista. Dins l'alta costura, **Paco Rabanne** al 1966, va presentar un vestit confeccionat gairebé totalment de plàstic. Volia remarcar que no sempre es necessari utilitzar tela per crear peces, i ell va seguir adoptant diferents tipus de metalls i materials no creats per fer roba.

Vestit amb materials de plàstic per Paco Rabanne

Però la moda dels anys 60, no només es va limitar als hippies i a les minis, sinó que va sorgir una nova línia on hi havia una absència de corbes, es treballava amb les faldilles rectes, les jaquetes curtes, fins i tot les boines van ser utilitzades per aquelles dones que no volien ser massa avantguardistes. Així que podem dir que es buscava una sobrietat, línies rectes i un estil luxós discret, trobant la ostentació en petits detalls com el coll o en fermalls replets de pedres precioses.

Fotografies dels vestits dels anys 60

Moda Espacial

Aquesta tendència deriva de la col·lecció de Courrèges al 1964, consistia en línees minimalistes, teixits blancs i brillants, utilització de materials sintètics i característiques botes de pell negres i blanques. Són dissenys molt moderns i innovadors, reivindicaven les tendències de les altes costures, que s'estaven tornant avorrides. Els colors claus eren els blancs i els plates, a les col·leccions posteriors es van afegir les transparències.

Es treballava molt la recerca de noves textures i com aquestes influent en la pell. Aquest estil estava relacionat amb el moviment artístic del futurisme.

Audrey Hepburn

Vestits de núvia dels anys 60

En el món de les núvies, algunes d'elles van utilitzar la mini pel seu vestit. Les sabates eren de un tacó ample i grans plataformes.

Yoko Ono amb John Lennon

Oscar de la Renta, 1965